krav på nogen bedre vedtægtsmæssig stilling end en tjenestemand, der har den nødvendige minimumsanciennitet.

2. En tjenestemand, der inden fastansættelsen skal udstå en prøvetid, skal selv efter prøvetidens udløb for at kunne forfremmes have den i vedtægten krævede minimumsancienitet.

I de forenede sager 20 og 21/83

ARISTIDES VLACHOS, juridisk revisor ved De europæiske Fællesskabers Domstol, 21, rue Bertels, Luxembourg, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på sidstnævntes kontor, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL, ved kontorchef Francis Hubeau, Domstolens personaleafdeling, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på sidstnævntes kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

angående annullation af to beslutninger, hvormed Domstolen har afvist sagsøgerens klager med krav om ændret indplacering,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne A. O'Keeffe og T. Koopmans,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Efter afholdelse af en udvælgelsesprøve tilbød Domstolen ved skrivelse af 21. juli 1980 Aristides Vlachos en kontrakt som hjælpeansat som juridisk sprogekspert i lønklasse A II/4 fra den 15. september 1980 at regne.

Aristides Vlachos ønskede imidlertid ikke at tiltræde tilbudet og anmodede i et brev af 29. juli 1980 Domstolens administration om at overveje en bedre indplacering under hensyntagen til hans faglige erfaring. I en skrivelse af 25. august 1980 forsikrede Domstolen ham om,

»at efter vedtagelsen af budgettet for 1981 vil de bedste juridiske sprogeksperter få mulighed for udnævnelse til revisorer (lønklasse LA 5)«.

Aristides Vlachos besluttede sig herefter til at tiltræde tilbudet og tiltrådte stillingen den 15. september 1980.

Fra den 1. januar 1981 var Aristides Vlachos »de facto« beskæftiget som revisor og fra den 1. april 1981 til den 1. juli 1982 gjorde han midlertidig tjeneste som sådan i medfør af tre på hinanden følgende beslutninger fra ansættelsesmyndigheden.

I 1981 blev der bevilget Domstolen et antal stillinger til den græske oversættelsesafdeling og med virkning fra den 1. januar 1981 ændrede Domstolen den oprindelige kontrakt med Aristides Vlachos til en kontrakt om midlertidig ansættelse som juridisk sprogekspert med indplacering i lønklasse LA 6, løntrin 3.

Den 20. januar 1982 indgav Aristides Vlachos til Domstolens præsident en ansøgning i medfør af artikel 90, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten. I denne anmodede han om at blive udnævnt som juridisk revisor med den lønklasse og det løntrin, der svarede til hans uddannelse og faglige erfaring. I ansøgningen anmodede han om fastansættelse som juridisk revisor i lønklasse LA 5/4.

I mellemtiden havde Aristides Vlachos deltaget i en intern udvælgelsesprøve CJ 149/81 og på grundlag af udvælgelseskomiteens rapport vedtog Domstolen i sit administrative møde den 29. juni 1982, at udnævne ham som græsksproget juridisk revisor med indplacering i lønklasse LA 5/1 fra den 1. juli 1982 at regne, hvilken beslutning blev meddelt sagsøgeren den 5. oktober 1982.

Den 28. juli 1982 indgav Aristides Vlachos en klage i medfør at tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, mod »den stiltiende afvisning« af hans før omhandlede ansøgning af 20. januar 1982. Med beslutning af 28. oktober 1982, der meddeltes sagsøgeren den 10. november 1982, afvistes klagen.

Den 15. oktober 1982 indgav Aristides Vlachos en ny klage mod Domstolens førnævnte, under det administrative møde den 29. juni 1982 vedtagne, beslutning. Klagen gik ud på, at ansættelses-

myndigheden skulle tilbagekalde den anfægtede beslutning og vedtage en ny, hvormed sagsøgeren udnævntes i lønklasse LA 4, eller subsidiært på 3. løntrin i lønklasse LA 5. Den nye klage blev afvist, idet Domstolen fandt, at den pågældende ikke ved sin udnævnelse i LA 5 kunne betragtes som en tjenestemand, der blev nyansat af Domstolen i den i artikel 32 omhandlede betydning, men derimod måtte anses som fastansat tjenestemand, der blev forfremmet fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5. Det var derfor artikel 46, der var afgørende for indplaceringen.

Nærværende sager blev anlagt den 8. februar 1983.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 12. januar 1983 har Domstolen (første afdeling) besluttet at forene sagerne 20/83 og 21/83 med henblik på den mundtlige forhandling og dom.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) i sag 20/83
   - — sagen antages til realitetsbehandling,
   - — den den 27. januar 1983 meddelte afvisning af sagsøgerens anden klage annulleres,
   - — det statueres, at sagsøgerens udnævnelse var en ansættelse, jfr. vedtægtens artikler 29-32, og hvorfor der ikke kan være tale om en forfremmelse,
   - — det statueres, at artikel 46 følgelig ikke er anvendelig,
   - — sagen hjemvises til ansættelsesmyndigheden,
   - — Domstolen tilpligtes at afholde sagens omkostninger,

2) i sag 21/83
   - — sagen antages til realitetsbehandling,
   - — dom afsiges i overensstemmelse med sagsøgerens påstande, hvorefter
   - — den den 10. november 1982 meddelte afvisning af sagsøgerens klage af 28. juli 1982 annulleres,
   - — det statueres, at sagsøgerens udnævnelse var en ansættelse, jfr. vedtægtens artikler 29-32,
   - — det statueres følgeligt, at vedtægtens artikel 46 ikke er anvendelig og
   - — sagen hjemvises til Domstolen som ansættelsesmyndighed,
   - — sagsøgte tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

1) i sag 20/83
   - — frifindelse,
   - — afgørelse om sagsomkostninger træffes i overensstemmelse med gældende regler,

2) i sag 21/83
   - — frifindelse,
   - — afgørelse om sagsomkostninger træffes i overensstemmelse med gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har henvist til de anbringender, han har gjort gældende i sin anden klage. Disse kan sammenfattes således:

Første anbringende: fejlagtig anvendelse af bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten

Med henblik på ansættelse af fem græsksprogede juridiske revisorer opslog ansættelsesmyndigheden en meddelelse om intern udvælgelsesprøve CJ 149/81 på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver i overensstemmelse med vedtægtens artikel 21, stk. 1, litra b), idet der henvistes til, at det ikke havde været muligt at besætte de nævnte fem stillinger ved forfremmelse, da ingen af de græske ansatte opfyldte de formelle betingelser herfor (ingen fastansat tjenestemand havde tilbagelagt to års tjenestetid i lønklasse LA 6).

Såvel meddelelsen om ledige stillinger og den ovenfor nævnte meddelelse om udvælgelsesprøve angav ved anvendelse af ordet »ansættelse« på utvetydig måde, hvad de gik ud på.

Det er følgelig fejlagtig, når den anfægtede beslutning henviser til vedtægtens artikler 45 og 46, hvorfor den begrundelse, beslutningen støttes på, lider af en retlig mangel.

Der kan kun være tale om en ansættelse af sagsøgeren i en anden egenskab, nemlig som juridisk revisor. Følgelig må vedtægtens artikel 31, stk. 2, litra b), og artikel 32, stk. 2, anvendes, og ikke bestemmelserne vedrørende forfremmelse, som findes i vedtægtens afsnit III, kapitel 3.

Den omstændighed, at det efter vedtægtens artikel 31, stk. 2, litra b), for op til halvdelen af udnævnelserne i stillinger, der er nyoprettede, er muligt at foretage indplacering i en højere lønklasse end den laveste lønklasse, viser, at det har været fællesskabslovgivers hensigt:

1) at et tilstrækkeligt antal nyansatte tjenestemænd skal indplaceres i en højere lønklasse end den laveste;

2) at skabe en vis tilskyndelse for at de mest egnede og erfarne deltager i udvælgelsesprøver;

3) at muliggøre at der inden for kort tid kan skabes det mest hensigtsmæssige og effektive hierarki.

Den omstændighed, at vedtægten afgiver hjemmel for ansættelse i en højere lønklasse end den laveste i op til halvdelen af udnævnelserne, indebærer, at ansættelsesmyndighedens skøn i den forbindelse ikke bør betragtes som snævert og bundet, idet bestemmelsen netop opstiller grænser og rammer, inden for hvilke skønnet skal udøves.

Hvis den udnævnte tjenestemand objektivt opfylder de formelle og materielle betingelser for at besætte stillingen, ville ansættelsesmyndigheden således gøre en uhensigtsmæssig brug af sin nævnte skønsbeføjelse, såfremt den undlod at bringe bestemmelsen i artikel 31, stk. 2, litra b), i anvendelse.

Det her anførte er i overensstemmelse med Domstolens faste praksis, hvorefter samtlige juridiske sprogeksperter uden undtagelse indplaceres ikke i den laveste lønklasse LA 7, men i den højere lønklasse LA 6, og dette endog for flere udnævnelsers vedkommende end fastsat i den pågældede bestemmelse.

Den anfægtede beslutning er således udtryk for en ulig behandling og en utilladelig forskelsbehandling mellem tjenestemænd i stillingsgrupperne LA 5/LA 4 og LA 7/LA 6, og dette til skade for sagsøgeren.

Andet anbringende: krænkelse af grundsætningen om den berettigede forventning

Sagsøgeren har gjort gældende, at han havde grund til at forvente at blive udnævnt i stillingsgruppen LA 5/4, når henses til de skriftlige og mundtlige

forsikringer, han har modtaget fra sine overordnede, og de udtalelser, der er afgivet om hans arbejde og kvalifikationer. Ganske vist er han efter udvælgelsesprøven blevet udnævnt i lønklasse LA 5, men dette er først sket efter at hans berettigede forventning til den behandling, han med rette kunne påregne, ikke var blevet indfriet.

Tredje anbringende: krænkelse af grundsætningen om ligebehandling af tjenestemændene ved samme institution

Sagsøgeren har anført, at ansættelsesmyndigheden ved tidligere udnævnelser af engelske og dankse juridiske revisorer under ganske tilsvarende omstændigeder har taget hensyn til de pågældendes hidtidige faglige erfaring, deres uddannelse og alder og efter omstændighederne tildelt dem en højere lønklasse eller et højere løntrin end laveste lønklasse eller løntrin.

Fjerde anbringende: krænkelse af grundsætningen om ligebehandling af tjenestemændene ved samtlige Fællesskabets institutioner

Sagsøgeren har gjort gældende, at efter de bestående beslutninger, der er vedtaget af de øvrige institutioner angående indplacering af udnævnte tjenestemænd og om den nærmere gennemførelse af bestemmelserne i vedtægtens artikler 31 og 32, er situationen følgende:

i) a) Kommissionen yder, ud over de gunstige bestemmelser om et yderligere løntrin på grund af erfaring, tillige en indplacering i lønklasse LA 4, når den udnævnte tjenestemand har en faglig erfaring på mindst 10 år.

b) Endvidere kan Kommissionen yde indplacering i lønklassen umiddelbart over den laveste lønklasse til udnævnte tjenestemænd, der har aftjent en værnepligt på 24 måneder eller derover. Sagsøgeren har været værnepligtig i 28 måneder.

ii) Europa-Parlamentet kan yde indplacering i lønklasse LA 4 til udnævnte tjenestemænd, der har mere end 10 års faglig erfaring i stillingen.

iii) Revisionsretten kan efter sine beslutninger 81-5 og 82-9 af 3. december 1982 yde en udnævnt tjenestemand indplacering i lønklasse LA 4, når denne har en faglig erfaring på over 10 år.

iv) Rådet har i en beslutning af 17. januar 1975 vedtaget tilsvarende bestemmelser; der anvendes forskellige koefficienter på grundlag af antallet af måneder relevant beskæftigelse, idet der med rette ikke tages hensyn til alderen.

Med den i sagen anfægtede beslutning har ansættelsesmyndigheden handlet i åbenbar uoverensstemmelse med ansættelsesmyndighederne ved de øvrige af Fællesskabets institutioner: ansættelsesmyndigheden har uberettiget lagt kriterier, der er ukendte og i hvert fald ugunstige for sagsøgeren, til grund, hvilket indebærer en forskelsbehandling mellem sagsøgeren som tjenestemand ved Domstolen og hans kolleger ved de øvrige institutioner, der udfører samme opgaver. Der foreligger også en åbenbar krænkelse af grundsætningen om billighed, der i Fællesskabets retsorden er anerkendt som retsgrundsætning.

Femte anbringende: krænkelse af god forvaltningsskik i forbindelse med det fjerde anbringende

I overensstemmelse med god forvaltningsskik burde Domstolens administration have taget samtlige de omstændig-

heder i betragtning, som kunne indgå i beslutningens grundlag.

Den anfægtede beslutnings utilstrækkelige og uhyre kortfattede begrundelse og sagsøgerens indplacering på første løntrin i den nye lønklasse skyldes således, at ansættelsesmyndigheden ikke har taget oplysningerne i sagsøgerens personlige aktsamling i betragtning.

Sjette anbringende: krænkelse af forbudet mod forskelsbehandling

Ansættelsesmyndighedens undladelse af at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, litra b), og artikel 32, stk. 2, stiller en allerede fungerende tjenestemand ringere end en tjenestemand, der nyansættes af Domstolen.

Syvende anbringende: uberettiget fravigelse af fast praksis ved Domstolen

Med den anfægtede beslutning har ansættelsesmyndigheden fraveget den praksis, den hidtil har fulgt for så vidt angår anciennitetsforbedring til udnævnte tjenestemænd under hensyn til disses uddannelse og erfaring, og dette i strid med Domstolens eventuelle gældende interne bestemmelser om den nærmere anvendelse af vedtægtens artikler 31 og 32.

Endvidere har sagsøgeren påberåbt sig bestemmelserne i vedtægtens artikel 5, stk. 3, som Domstolen synes at bortse fra i nærværende tilfælde.

Den omstændighed, at sagsøgte slet ikke har besvaret de anbringender, sagsøgeren har gjort gældende i sin klage, har foranlediget sagsøgeren til at spørge, om sagsøgte overhovedet har noget at anføre heroverfor.

Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at han retligt burde betragtes som nyansat og ikke som »forfremmet«. Domstolens administration har selv i et notat af 5. april 1982 (bilag 8 til stævningen i det andet søgsmål) anført, at han hverken kunne forflyttes eller forfremmes.

Meddelelsen om udvælgelsesprøve CJ 149/81 angav at angå »ansættelse« af fem juridiske revisorer. Blandt de ansøgere, der bestod prøven, var der ikke en eneste, der opfyldte betingelserne for forfremmelse, og det er ulogisk efterfølgende at hævde, at de udvalgte fem ansøgere blev forfremmede. De pågældende ansøgere er blevet ansat og administrationen burde behandle dem i overensstemmelse hermed og anvende bestemmelserne i vedtægtens artikel 32 i stedet for at bringe artikel 46 i anvendelse, hvilket begrænser muligheden for at yde løntrin efter fortjenester, erfaring og andre kvalifikationer.

Begreberne »ansættelse« og »forfremmelse« har ved flere lejligheder været genstand for drøftelse og undersøgelse for Domstolen. I sagen Van Belle mod Rådet (sag 176/73, Sml. 1974, s. 1361) udtalte generladvokat Reischl således:

»begrebet 'ansættelse' [skal] i virkeligheden ikke forstås snævert som udnævnelse til tjenestemænd, dvs. som besættelse af stillinger udefra. Det er snarere et almindeligt begreb, som rigtigt forstået omfatter alle arter af stillingsbesættelser«.

Da det var udelukket at besætte en stilling som juridisk revisor ved forfremmelse, må man i nærværende sag nødvendigvis antage, at udvælgelsesprøven CJ 149/81 indebar en egentlig ansættelse, jfr. vedtægtens artikler 31 og 32.

Selv om man antog, at administrationens opfattelse er berettiget og at sagsøgeren er blevet forfremmet, indebærer dette ikke nødvendigvis, at indplaceringen alene kunne ske i overensstemmelse med de snævre betingelser i vedtægtens artikel 46.

Domstolen har i sin dom af 6. oktober 1982 (sag 9/81, Williams mod Revisionsretten, Sml. 1982, s. 3301), antaget, at vedtægtens artikel 46 om indplacering af forfremmede tjenestemænd kun finder anvendelse »når karriereforløbene fra begyndelsestidspunktet har været ensartet reguleret«. Dette er imidlertid ikke tilfældet ved Domstolen for så vidt angår karriereforløbene for juridiske revisorer i den engelske og den danske oversættelsesafdeling.

I sag 20/83 har sagsøgte henvist til det, der gøres gældende i sag 21/83.

I sag 21/83 har *sagsøgte* gjort gældende, at de krav, de fremsættes af sagsøgeren i ansøgningen af 20. januar 1982, har mistet deres relevans, efter at han fra den 1. juli 1982 at regne er blevet udnævnt i lønklasse LA 5. Følgelig er nævnte ansøgning og den efterfølgende klage blevet uden genstand.

Det eneste udestående spørgsmål vedrører indplaceringen på løntrin i lønklasse LA 5, hvilket spørgsmål reguleres i vedtægtens artikel 46.

Sagsøgte har gjort gældende, at vedtægtens artikel 32 er uanvendelig på sagsøgeren. Det følger nemlig af sammenhængen i vedtægten i navnlig i dennes afsnit III »Tjenestemandskarrieren«, at der ved »ansættelse« skal forstås den første ansættelse ved en af Fællesskabets institutioner af en person, der ikke forud er beskæftiget ved nævnte institutioner. Det kan ikke bestrides, at sagsøgeren allerede var beskæftiget som tjenestemænd og følgelig har været genstand for »forfremmelse« som omhandlet i vedtægtens atikel 45, dvs. udnævnelse til den nærmeste højere lønklasse over den, han var indplaceret i.

Det er følgelig artikel 46 der er afgørende for indplaceringen i den nye lønklasse. Anvendelsen af bestemmelserne i nævnte artikel fører til en indplacering på 1. løntrin i lønklasse LA 5. Hertil kommer at en anvendelse af artikel 46 i tilfælde som sagsøgerens har været fast praksis ved Domstolens administration.

Det er efter sagsøgtes opfattelse uden betydning, at meddelelsen om udvælgelsesprøve CJ 149/81 taler om »ansættelse« af fem juridiske revisorer, da udvælgelsesprøven var intern for institutionen og således blandt andet hade til formål at give tjenestemænd i en lavere lønklasse mulighed for at kvalificere sig til en forfremmelse.

Endelig har sagsøgte til støtte for frifindelsespåstanden henvist til en betragtning af mere generel karakter. Sagsøgeren er ansat ved Domstolen den 15. september 1980 som hjælpeansat. Efter mindre end to års ansættelse er han blevet fastansat som LA 5. Han har således gjort en ren »lynkarriere«.

I sin replik har sagsøgeren imødegået sagsøgtes bemærkninger. Efter sagsøgerens opfattelse har han ikke gjort »lynkarriere«, men har derimod følt sig skuffet i sine forventninger. Han har således måttet indgå på kontrakter af forskellig art og deltage i sædvanlige udvælgelsesprøver for til sidst at ende i lønklasse LA 5.

For så vidt angår sag 21/83 har sagsøgeren fastslået, at den væsentlige begrundelse for afvisningen af hans klage af 20. januar 1982 er, at han har opnået det, kan krævede. Selv om sagsøgeren er blevet udnævnt i LA 5 fra den 1. juli 1982 at regne, så var denne udnævnelse imidlertid resultatet af en sædvanlig udvælgelsesprøve.

Havde sagsøgeren deltaget i udvælgelsesprøven CJ 149/81 som tjenestemand i LA 5, ville han være udnævnt i LA 4.

Sagsøgeren har gjort gældende, at han er blevet ansat gennem en udvælgelsesprøve og ikke forfremmet. Den anvendte udvælgelsesprocedure indebærer, at der er flere ansøgere, blandt hvilke udvælgelseskomiteen udpeger de bedste. Derimod sker forfremmelse som omhandlet i artikel 45 efter ansættelsesmyndighedens valg efter sammenligning af fortjenester og afgivne udtalelser. Endvidere må det være udelukket at anse sagsøgeren som forfremmet, når ansættelsesmyndigheden over for sagsøgeren forud for udvælgelsesprøven har bekræftet, at han ikke kunne forfremmes.

I sin duplik har *sagsøgte* fastholdt, at administrationen ved at betragte sagsøgeren som forfremmet har holdt sig til en korrekt anvendelse af de omhandlede bestemmelser og gældende begreber. Administrationen har også handlet i overensstemmelse med den gældende administrative praksis.

Den anførte dom i sagen Williams mod Revisionsretten kan ikke bidrage til diskussionen og tilføjer intet afgørende. Siden 1973 er ingen juridisk revisor ved Domstolen i stillingsgruppen LA 5/LA 4 direkte blevet ansat udefra.

Sagsøgte har endvidere anført, at artikel 46 finder anvendelse på en fastansat tjenestemands udnævnelse i en højere lønklasse. Det er uden betydning om forfremmelsen af den pågældende tjenestemand kun kunne ske efter en intern udvælgelsesprøve, hvilket forekommer i to tilfælde:

a) ikke alene i tilfælde af »en tjenestemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori«, der udtrykkeligt omhandles i vedtægtens artikel 45, stk. 2,

b) men efter fast administrativ praksis tillige i tilfælde af lønklasseavancement, når den pågældende tjenestemand ikke har den fornødne minimumsanciennitet i sin lønklasse, jfr. vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit.

Det er på denne måde, det notat, personaleafdelingen tilsendte sagsøgeren den 5. april 1982, skal forstås. Notatet går ikke ud på, at sagsøgeren overhovedet ikke kan være genstand for forfremmelse, dvs. lønklasseavancement. Notatet giver udtryk for, at da sagsøgeren ikke har den krævede minimumsanciennitet kan han ikke forfremmes efter en blot sammenligning af fortjenester og udtalelser om ham, og at hans forfremmelse, dvs. lønklasseavancement, kun kan ske efter en bestået intern udvælgelsesprøve.

Såfremt man fortolkede vedtægtens artikel 45, stk. 1, i modsat retning, ville dette indebære, at for at kunne nyde godt af et lønklasseavancement skulle enhver tjenestemand vente efter omstændighederne seks måneder eller to år efter udnævnelsen til tjenestemand.

Antages det, at vedtægtens artikel 32 er anvendelig på sagsøgeren, bør det efter sagsøgtes opfattelse bemærkes, at bestemmelsens andet punktum giver ansættelsesmyndigheden mulighed for at give tjenestemanden en anciennitetsforbedring ved indplacering på løntrin. Bestemmelsen medfører imidlertid ingen pligt hertil.

III — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 23. februar 1984.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 22. marts 1984.

Præmisser

1 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 8. februar 1983 har sagsøgeren, juridisk revisor ved De europæiske Fællesskabers Domstol, i medfør af artikel 91 i tjenestemandsvedtægten (herefter: vedtægten) anlagt sag (21/83) med påstand om annullation af en beslutning af 28. oktober 1982, der afviste den klage, sagsøgeren havde indgivet den 28. juli 1982 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, og hvori han havde krævet at blive udnævnt i en lønklasse og på et løntrin, der svarede til hans erfaring og alder.

2 Ved en yderligere stævning af samme dato har sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 91 anlagt sag (20/83) med påstand om annullation af en beslutning af 19. januar 1983, der afviste sagsøgerens klage af 15. oktober 1982 over Domstolens beslutning af 29. juni 1982, hvorved sagsøgeren efter deltagelse i en intern udvælgelsesprøve udnævntes i en stilling som juridisk revisor i lønklasse LA 5, løntrin 1, med anciennitet inden for løntrinnet fra den 1. september 1980 at regne.

3 Den 15. september 1980 blev sagsøgeren ansat som hjælpeansat i en stilling som juridisk sprogekspert. Den 1. januar 1981 blev han ansat som midlertidig ansat i lønklasse LA 6, løntrin 3. Allerede den 1. april 1981 blev det ham pålagt midlertidigt at gøre tjeneste som revisor for en periode på seks måneder. Med tillæg af 15. september 1981 blev ansættelseskontrakten ændret således, at han fra den 1. april 1981 at regne var ansat som juridisk revisor og indplaceret i lønklasse LA 5, løntrin 1. Efter den interne udvælgelsesprøve CJ 14/81 blev sagsøgeren udnævnt som tjenestemand på prøve som juridisk sprogekspert og indplaceret i lønklasse LA 6, løntrin 3, fra den 1. oktober 1981 at regne. Den midlertidige tjeneste som revisor blev forlænget og sagsøgeren oppebar et tillæg, der udlignede forskellen mellem hans løn i lønklasse LA 6 og den, han havde oppebåret i lønklasse LA 5, i hvilken lønklasse han havde været indplaceret som midlertidigt ansat.

4 Den 20. januar 1982 forelagde sagsøgeren for Domstolens præsident en ansøgning om udnævnelse som juridisk revisor (lønklasse LA 5/4). Da ansøgningen ikke blev besvaret, indgav han den 28. juli 1982 i henhold til

vedtægtens artikel 90, stk. 2, klage med krav om udnævnelse i en lønklasse og på et løntrin, der svarede til hans erfaring og alder.

5 Ved beslutning af 30. juni 1982 blev sagsøgeren fastansat i lønklasse LA 6/3 med anciennitet inden for løntrinnet fra den 1. februar 1981 at regne.

6 På grundlag af udvælgelseskomiteens rapport i den interne udvælgelsesprøve CJ 149/81 udnævnte Domstolen i sit administrative møde den 29. juni 1982 sagsøgeren som juridisk revisor med indplacering i lønklasse LA 5, løntrin 1, fra den 1. juli 1982 og med anciennitet inden for løntrinnet fra den 1. september 1980 at regne. Over denne beslutning, der meddeltes sagsøgeren den 5. oktober 1982, indgav sagsøgeren klage den 15. oktober 1982 med krav om udnævnelse i lønklasse LA 5, løntrin 4.

7 Ved beslutning af 28. oktober 1982 afvistes klagen af 28. juli 1982 og ved beslutning af 19. januar 1983 tillige klagen af 15. oktober 1982. Mod de nævnte beslutninger har sagsøgeren anlagt nærværende sager.

8 I sag 21/83 har sagsøgeren nedlagt påstand om, at beslutningen af 28. oktober 1982 annulleres, samt at det statueres, at sagsøgeren er at betragte som »ansat«, jfr. vedtægtens artikler 29-32, således at vedtægtens artikel 46 erklæres uanvendelig på sagsøgeren. I sag 20/83 har sagsøgeren nedlagt påstand om, at beslutningen af 19. januar 1983 annulleres, og igen om at det statueres, at sagsøgeren er at betragte som »ansat«, jfr. vedtægtens artikler 29-32, således at artikel 46 erklæres uanvendelig på ham.

9 I ansættelsesmyndighedens beslutning af 28. oktober 1982 anføres det, at sagsøgeren i sin ansøgning af 20. januar 1982 krævede udnævnelse i en stilling som juridisk revisor med indplacering i LA 5, løntrin 4, uden at skulle deltage i nogen udvælgelsesprøve og uden i øvrigt at opfylde betingelserne i vedtægtens artikel 45. For så vidt ansøgningen gik ud på straks at opnå en udnævnelse i lønklasse LA 5 blev den uden genstand efter at sagsøgeren, der

på det tidspunkt var juridisk sprogekspert i lønklasse LA 6, løntrin 3, havde indgivet ansøgning til udvælgelsesprøven med henblik på ansættelse af revisorer, eller i hvert fald efter det tidspunkt, da han blev udnævnt som revisor i lønklasse LA 5, løntrin 1. Under alle omstændigheder kunne ansøgningen ikke imødekommes uden at krænke vedtægtens bestemmelser. Det er ansættelsesmyndighedens opfattelse, at sagsøgeren ikke ved udnævnelsen i lønklasse LA 5 var en tjenestemand, der blev ansat i den i vedtægtens artikel 32 forudsatte betydning, men derimod var en fastansat tjenestemand, der forfremmedes fra lønklasse LA 6 til lønklasse LA 5. Det var følgelig vedtægtens artikel 46, der bestemte sagsøgerens indplacering.

10 Ved beslutningen af 19. januar 1983 afviste ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage af 15. oktober 1982 med samme begrundelse.

11 I de to søgsmål har sagsøgeren gjort følgende anbringender gældende:

a) fejlagtig anvendelse af vedtægtens bestemmelser,

b) krænkelse af grundsætningen om beskyttelse af den berettigede forventning,

c) krænkelse af grundsætningen om ligebehandling af tjenestemænd ved samme institution,

d) krænkelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd ved samtlige Fællesskabets institutioner,

e) krænkelse af princippet om god forvaltningsskik i forbindelse med anbringendet under d),

f) krænkelse af forbudet mod forskelsbehandling,

g) uberettiget fravigelse af den ved domstolen fulgte faste praksis.

Sag 21/83

12 Ved beslutningen af 28. oktober 1982, som sagsøgeren påstår annulleret, besvarede ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage af 28. juli 1982. Nævnte klage blev indbragt efter den til Domstolens præsident den 20. januar 1982 indgivne ansøgning, hvorved sagsøgeren krævede at blive

udnævnt som juridisk revisor (kategori LA 5/4). På tidspunktet for ansøgningens indgivelse var sagsøgeren tjenestemand på prøve i lønklasse LA 6 efter at have bestået udvælgelsesprøve CJ 14/81. Det bemærkes, at nævnte udvælgelsesprøve iværksattes med henblik på ansættelse af juridiske sprogeksperter i lønklasse LA 7/6, og at Domstolen ikke kunne fastansætte sagsøgeren i en stilling i lønklasse LA 5/4 uden at krænke vedtægtens bestemmelser. Sagsøgte bør følgelig frifindes uden at der er anledning til nærmere at undersøge sagsøgerens forskellige anbringender.

Sag 20/83

Første anbringende

13 Sagsøgeren har gjort gældende, at Domstolen med henblik på »ansættelse« af fem græsksprogede juridiske revisorer i henhold til vedtægtens artikel 29 opslog meddelelse om den interne udvælgelsesprøve CJ 149/81, idet det ikke var muligt at besætte de pågældende fem stillinger ved forfremmelse, da ingen af de tjenestegørende græske ansatte opfyldte de hertil nødvendige formelle betingelser — ingen af dem var fastansat tjenestemand med to års anciennitet i lønklasse LA 6. I overensstemmelse hermed havde Domstolens administration ved skrivelse af 5. april 1982 meddelt sagsøgeren, at hans ansøgning ikke kunne komme i betratning i forbindelse med meddelelsen om ledig stilling CJ 149/81, da han hverken kunne forflyttes eller forfremmes.

14 Det er følgelig efter sagsøgerens opfattelse med urette, at ansættelsesmyndigheden har støttet sine beslutninger på vedtægtens artikler 45 og 46. Det drejer sig i det foreliggede tilfælde ikke om en forfremmelse, men om en ansættelse i en anden stilling, nemlig som juridisk revisor. Under alle omstændigheder bør sagsøgeren anses som ansat som juridisk revisor fra begyndelsen, og man bør i hans tilfælde anvende bestemmelserne i vedtægtens artikel 31, stk. 2, litra b), og artikel 32, stk. 2. Vedtægtens afsnit III, kapitel 1 har overskriften »ansættelse« og omfatter artiklerne 27-34. Det følger heraf, at ansøgere, der har bestået en intern udvælgelsesprøve, er genstand for en ansættelse efter artikel 29, stk. 1, litra b), og ikke for en forfremmelse.

15 Der er indledningsvis anledning til at gennemgå de påberåbte vedtægtsbestemmelser. Det første kapitel i vedtægtens afsnit III angår procedurerne ved

»ansættelse«, medens kapitel 3 vedrører bedømmelse, avancement til et højere løntrin og forfremmelse. Vedtægtens artikel 29 bestemmer, at bortset fra ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde, skal ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger i en institution, efter at have undersøgt a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen, b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen, c) ansøgninger om overflyttelse fra tjenestemænd ved andre af Fællesskabets institutioner, iværksætte udvælgelsesproceduren baseret på kvalifikationsbeviser, på prøve eller på kvalifikationsbeviser og prøver.

16 I artikel 31 bestemmes det, at de udvalgte ansøgere udnævnes til:

— tjenestemænd i kategori A eller i sprogtjenesten: i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe;

— tjenestemænd i de andre kategorier: i den laveste lønklasse svarende til den stilling i hvilken de er ansat.

Bestemmelserne stk. 2 giver imidlertid ansættelsesmyndigheden mulighed for at fravige det anførte inden for visse grænser.

17 Artikel 45, som hører under kapitel 3, vedrører forfremmelse. Artiklen bestemmer, at forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Forfremmelsen medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmest højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Forfremmelse forudsætter, at den pågældende tjenestemand har en minimumsanciennitet i sin lønklasse. Denne minimumsanciennitet udgør for de tjenestemænd, der er placeret i første lønklasse inden for deres tjenestegruppe eller kategori, seks måneder regnet fra tidspunktet for deres fastansættelse; for andre tjenestemænd udgør den to år. I artiklens stk. 2 bestemmes det, at en tjenestemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori kun kan finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve.

18 Det fremgår af de ovenfor anførte faktiske omstændigheder, at sagsøgeren ikke i april 1982 kunne forfremmes alene på grundlag af bestemmelserne i vedtægtens artikel 45. Han var ved beslutningerne af 11. og 25. november 1981 blevet udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 6 fra den 1. oktober 1981 at regne. Inden fastansættelsen skulle han tilbagelægge en prøvetid på ni måneder. Selv efter prøvetidens udløb skal en tjenestemand for at kunne forfremmes have en minimumsanciennitet, der i sagsøgerens tilfælde udgjorde to år.

19 I forbindelse med besættelse af ledige stillinger skal ansættelsesmyndigheder efter vedtægtens artikel 29 først tage mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen i betragtning og dernæst mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen. Ved den således fastsatte prioritering udtrykkes selve grundsætningen om ansatte tjenestemænds adgang til karriere.

20 Ansættelsen betegner en indtræden i en kategori eller tjenestegruppe i institutionernes tjenste, medens forfremmelse bestemmer forløbet af den karriere, der således er påbegyndt i den kategori eller tjenestegruppe, den pågældende er indtrådt i.

21 Beslutningen af 29. juni 1982 indebærer således såvel udnævnelse som forfremmelse af sagsøgeren, og beslutningen henviser i øvrigt både til artikel 29 og artiklerne 45 og 46. Beslutningen anvender nemlig reglerne om indplacering at tjenestemænd i et tilfælde, hvor en tjenestemand efter at have bestået den interne udvælgelsesprøve CJ 149/81 udnævnes i en ny stilling som juridisk revisor. Beslutningen angår således forløbet af sagsøgerens karriere.

22 Det er korrekt, at såfremt vedtægtens artikler 31 og 32 var anvendelige i sagsøgerens tilfælde under udelukkelse af artiklerne 45 og 46, kunne sagsøgeren eventuelt have været omfattet af undtagelsesbestemmelserne i artikel 31, stk. 2, og artikel 32, stk. 2. Det må imidlertid understreges, at fravigelser i overensstemmelse hermed beror på ansættelsesmyndighedens skøn. Ansættelsesmyndigheden kan imidlertid ikke udelukke sagsøgeren fra at blive omfattet af sådanne fravigelser, såfremt det godtgøres, at dette er fast praksis ved institutionen. I den forbindelse bemærkes, at det af sagen fremgår, at

siden 1973 er ingen uden for de fælles institutioner blevet ansat som juridisk revisor i stillingsgruppen LA 5/4 ved Domstolen, og at det er institutionens faste og klare praksis at anse en allerede ansat tjenestemands udnævnelse i den næsthøjere stillingsgruppe efter deltagelse i en intern udvælgelsesprøve som en forfremmelse og herved at anvende reglen i vedtægtens artikel 46.

23 Denne praksis strider ikke mod nogen bestemmelse i vedtægten. Det er nemlig i overensstemmelse med kravene til en god forvaltning, at institutionen undersøger mulighederne for at besætte en stilling ved gennemførelse af en intern udvælgelsesprøve inden for institutionen. I så tilfælde må den procedure, der følges med henblik på den ledige stillings besættelse, sidestilles med forfremmelsesproceduren og under alle omstændigheder kan den tjenestemand, der således »forfremmes«, ikke gøre krav på nogen bedre vedtægtsmæssig stilling end en tjenestemand, der har den nødvendige minimumsanciennitet.

24 Af det anførte følger, at de fælles institutioner med rette sidestiller udnævnelse i en højere lønklasse efter deltagelse i en intern udvælgelsesprøve med forfremmelse og i den forbindelse anvender de for forfremmelse i egentlig forstand gældende bestemmelser i vedtægten.

25 Der kan således ikke gives sagsøgeren medhold i det første anbringende, hvorefter ansættelsesmyndigheden skulle have anvendt vedtægten på fejlagtig måde. Anbringendet bør følgelig forkastes.

Andet anbringende

26 Sagsøgeren har anført, at Domstolen i december 1979 i forskellige græske aviser lod indrykke en meddelelse om udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af en græsksproget kontorchef og græksprogede juridiske revisorer og oversættere. Sagsøgeren indgav ansøgning, idet han som den søgte stilling angav »chief or equivalent«. Domstolen tilbød ham en kontrakt som hjælpeansat i lønklasse A II/4. Dette beklagede han sig over telefonisk og i et brev af 29. juli 1980. Som svar på sit brev modtog han henimod slutningen af august 1980 en den 25. august 1980 dateret skrivelse, der forsikrede ham om, at efter vedtagelsen af budgettet for 1981 »vil de bedste juridiske sprogeksperter få mulighed for at blive udnævnt til revisorer (lønklasse LA 5)«. Han havde følgelig haft en berettiget forventning om, at han efter en første

midlertidig periode på seks måneder, der skulle tjene som prøvetid og/eller en prøve, ville blive fastansat som juridisk revisor. Det er sagsøgerens opfattelse, at han efter udvælgelsesprøven CJ 14/81 burde have været fastansat som juridisk revisor (kategori LA 5/4). Domstolen har således krænket den berettigede forventning, nævnte skrivelse havde skabt hos sagsøgeren.

27 Heri kan der ikke gives sagsøgeren medhold. Skrivelsen af 25. august 1980 var et svar på den af sagsøgeren udtrykte beklagelse og skuffelse over at blive ansat som hjælpeansat A II/4, hvorfor det navnlig deri fremhævedes, at denne situation kun var foreløbig og alene beroede på de forhåndenværende budgetmæssige muligheder. I skrivelsen oplystes om udsigterne for en karriere inden for den oversættelsesafdeling, der var under opbygning, når de fornødne bevillinger var blevet vedtaget. Skrivelsen var derfor kun af oplysende karakter og forpligtede ikke ansættelsesmyndigheden til at udnævne sagsøgeren i den af ham ønskede lønklasse.

Tredje anbringende

28 Sagsøgeren har gjort gældende, at Domstolen ved tidligere udnævnelser af engelsk- og dansksprogede juridiske revisorer under nøjagtigt samme omstændigheder har taget hensyn til de pågældendes forudgående faglige erfaring, uddannelse og alder og alt efter tilfældet har indplaceret de pågældende i en højere lønklasse eller på et højere løntrin end den laveste lønklasse eller det laveste løntrin. Til støtte herfor har sagsøgeren henvist til et tilfælde, hvor en juridisk revisor efter sagsøgerens opfattelse blev udnævnt i lønklasse LA 4.

29 Heri kan der heller ikke gives sagsøgeren medhold. Ansættelsesmyndigheden har, uden at dette er blevet bestridt af sagsøgeren, anført, at det har været Domstolens faste praksis at udnævne juridiske sprogeksperter i lønklasse LA 6, den lønklasse, sagsøgeren blev indplaceret i ved udnævnelsen som juridisk sprogekspert ved beslutningerne af 11. og 25. november 1981. Sagsøgeren har således ikke kunnet godtgøre rigtigheden af de af ham påberåbte faktiske omstændigheder. Under den mundtlige forhandling har det vist sig,

at den juridiske revisor, sagsøgeren henviste til, ikke var tjenestemand, men midlertidigt ansat, hvis stilling er undergivet andre hensyn.

Fjerde anbringende

30 Sagsøgeren har henvist til forskellige af andre fælles institutioner vedtagne beslutninger vedrørende indplacering af udnævnte tienestemænd og om den nærmere gennemførelse af bestemmelserne i vedtægtens artikler 31 og 32. Ved de anfægtede beslutninger har ansættelsesmyndigheden handlet i strid med de tilsvarende myndigheder ved de øvrige institutioner. Ansættelsesmyndigheden har uberettiget lagt ukendte og under alle omstændigheder for sagsøgeren ugunstige kriterier til grund, hvilket indebærer en forskelsbehandling til skade for sagsøgeren i forhold til kolleger ved de øvrige institutioner, der udfører samme arbejde, og hvilket strider mod den grundsætning om ligebehandling, der anerkendes som retsgrundsætning i fællesskabsretten.

31 Heri kan der heller ikke gives sagsøgeren medhold. De omstændigheder, sagsøgeren har henvist til, vedrører nemlig kun foranstaltninger gældende for den første ansættelse og er således ikke relevante ved en udnævnelse efter en intern udvælgelsesprøve.

Femte, sjette og syvende anbringende

32 Ved disse anbringender har sagsøgeren anført, at i overensstemmelse med god forvaltningsskik burde ansættelsesmyndigheden have taget samtlige de omstændigheder i betragtning, der kunne indgå i beslutningens grundlag. Ansættelsesmyndigheden har ikke taget hensyn til oplysningerne i sagsøgerens personlige aktsamling, nærmere betegnet til oplysningerne om hans uddannelse i almindelighed og hans særlige faglige erfaring. Ved ikke at bringe vedtægtens artikel 31, stk. 2, litra b), og artikel 32, stk. 2, i anvendelse, har ansættelsesmyndigheden stillet en allerede ansat tjenestemand i en mindre gunstig stilling end en tjenestemand, der først tiltræder en stilling ved Domstolen. Ved den anfægtede beslutning har Domstolen fraveget den praksis, den tidligere har fulgt vedrørende anerkendelse af en anciennitetsforbedring til udnævnte tjenestemænd under hensyn til disses uddannelse og erfaring, og dette i strid med mulige gældende interne instrukser ved Domstolen om den nærmere gennemførelse af bestemmelserne i vedtægtens artikel 31 og 32.

33 Heri kan der ikke gives sagsøgeren medhold. Sagsøgeren søger med udgangspunkt i, at Domstolen, fordi han udnævntes efter en udvælgelsesprøve, ikke kunne anse ham som forfremmet, at få fastslået, at Domstolen ikke i hans tilfælde kunne anvende de for forfremmelse gældende regler. Det anførte er allerede undersøgt under første anbringende. De nævnte anbringender må således forkastes.

34 Da der ikke har kunnet gives sagsøgeren medhold i noget anbringende, bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

35 Ifølge procesreglementets artikel 49, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes i begge sager.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Bosco O'Keeffe Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtigt

G. Bosco
Formand for første afdeling